

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 218/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody L., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Špeciálnym súdom Pezinok pod sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Toš 33/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2007 doručená sťažnosť J. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Špeciálnym súdom Pezinok (ďalej len „špeciálny súd“) pod sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 a Najvyšším súdom

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 2 Toš 33/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 5. februára 2007. Dátum odovzdania sťažnosti orgánu väzenskej a justičnej stráže nie je zistiteľný. Sťažnosť bola doplnená podaním zo 4. júla 2007 doručeným ústavnému súdu 10. júla 2007.

Zo sťažnosti a z jej doplnenia vyplýva, že sťažovateľ bol 7. februára 2002 zadržaný a vzatý do väzby. Prokurátor podal na sťažovateľa obžalobu Krajskému súdu s právomocou špeciálneho súdu v Banskej Bystrici 27. októbra 2004, a to pre trestné činy podvodu, založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, vraždy a iné. Trestné konanie prebiehalo potom na špeciálnom súde pod sp. zn. PK 2 Tš 9/2005. Uznesením špeciálneho súdu z 3. októbra 2005 boli niektoré skutky z obžaloby vylúčené na samostatné konanie a ohľadom jedného skutku bola trestná vec vrátená prokurátorovi na došetrenie. Uznesenie bolo účelové a vopred naplánované. Za skutky, ktoré neboli vylúčené na samostatné konanie, bol sťažovateľ rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 z 3. mája 2006 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 33/2006 zo 7. decembra 2006 uznaný vinným, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie. Podľa názoru sťažovateľa v konaní vedenom špeciálnym súdom došlo k viacnásobnému porušeniu jeho práv. Trestná vec nebola prerokúvaná spravodlivo, ale ani v primeranej lehote, pričom špeciálny súd určite nie je ani nezávislý, ale ani nestranný súdom. Nie každý sudca tohto súdu má patričnú profesionálnu úroveň a znalosti. Hoci prezumpcia neviný je jedným zo základov spravodlivého súdneho konania, v sťažovateľovom prípade bola porušená, keďže bol za vinného považovaný ešte predtým, než mu bola vina preukázaná zákonným spôsobom. Dôkazom o tom sú všetky uznesenia o predĺžení väzby. Je nepochybné, že štátne orgány majú právo informovať verejnosť o priebehu trestného konania, ale sa pritom vyžaduje, aby informovali uvážlivo a zdržanlivo pri rešpektovaní prezumpcie neviný, dôkazom je napríklad denník Nový čas (8. február 2002 – 8. december 2006, heslo: Kyselinári). Od začiatku trestného stíhania sa prostredníctvom rôznych médií a tlačových konferencií vyvinulo značné a zjavné úsilie zo strany polície, prokuratúry a politikov (P., L.) s cieľom nielen čo najviac obviňovať sťažovateľa, ale aj dosiahnuť jeho odsúdenie verejnosťou skôr, než by dostal šancu brániť sa pred súdom. Takýmto spôsobom bolo umelo vytvorené, resp. vyvolané presvedčenie o jeho vine u najširšej verejnosti s cieľom, aby

nedošlo k inému ako odsudzujúcemu rozhodnutiu v jeho veci, a to bez ohľadu na zadovážené dôkazy, resp. aby tvrdenie sťažovateľa o jeho nevine vyznelo pred verejnosťou ako obrovská nehoráznosť. Samotný špeciálny súd bol zriadený pre to, že niekoľko podobne medializovaných káuz aj napriek obrovskej snahe politikov nedopadlo tak, ako boli verejnosti prezentované. Špeciálny súd a jeho sudcovia sú hanbou slovenského súdnictva a výsmechom spravodlivosti, keďže sa im umožňuje súdiť a odsúdiť nevinných ľudí, ktorí sú politicky alebo spoločensky nepohodlní. Hoci súdny systém v každej vyspelej spoločnosti musí vďaka nezávislosti, nestrannosti a nezaujatosti samotných sudcov fungovať spravodlivo, v danom prípade absencia dôkazov o vine sa nahrádza narýchlo zvolanými tlačovými konferenciami, na ktorých sa verejnosti nič nedokazujúce prezentujú fakty. Už samotným uznesením z 3. októbra 2005, ktorým bola časť skutkov z obžaloby vylúčená na samostatné konanie, resp. vrátená na došetrenie, došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Trestné činy podvodu, založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a vraždy v štádiu pokusu boli vrátené na došetrenie, lebo jediné „svedectvo“ spoluobžalovaného P. L. (obžalovaného práve z pokusu vraždy) by pri spoločnom prerokovaní všetkých skutkov vyznelo totálne nepresvedčivo. Podľa obžaloby mal sťažovateľ vraždiť s motívom finančného zisku z trestného činu podvodu a zároveň vraždami jemu nepohodlných osôb mal zakryť trestný čin podvodu. Sťažovateľ zastáva názor, že bol odsúdený za zločiny, motív ktorých mu nebol vôbec preukázaný. Vo vyspelej krajine nemôže trvať takmer päť rokov, kým dôjde k „usvedčeniu“ páchatel'ov aj za cenu porušenia ich práv. Tým viac je to neprípustné na špeciálnom súde. Nikto nesmie byť nútený dokazovať pred súdom svoju nevinu, pričom dôkazy sa majú vykonávať s rovnakou starostlivosťou tak v prospech, ako aj v neprospech obžalovaného. V prípade pochybností treba vždy rozhodnúť v prospech obžalovaného a treba dodržiavať prezumpciu nevinu. To sú základy spravodlivého súdneho konania, ktoré špeciálny súd úplne ignoroval. Dôkazy hodnotil tak, aby vyhovovali výroku o vine. Hodnotenie dôkazov sa riadilo zvrátenou logikou, niektoré „dôkazy“ si špeciálny súd vyprodukoval sám pomocou sugestívnych otázok znalcom a svedkom. Nebol vykonaný žiadny dôkaz v prospech sťažovateľa a ak sa aj náhodou nejaký vyskytol, bol ignorovaný alebo posunutý do akoby bezvýznamnej polohy. Sťažovateľ bol vo svojej obhajobe obmedzovaný neustálym prerušovaním jeho výpovede a skákaním do reči. Senát počas konania zvýhodňoval

obžalovaného L. a jeho obhajcu. Vôbec nehodnotil samostatne, či vraždy spáchal sťažovateľ, ale použitím zvrátenej logiky uvažoval tak, že „kto iný by mal mať dôvod vraždiť?“. Špeciálny súd nie je ani nezávislý, ani nestranný. Je to dané už tým, že sudcovia a sú prepojení na policajné zložky a od nich úplne závislí. Ide napríklad o Národný bezpečnostný úrad udeľujúci sudcom previerky iba na základe neoverených správ zo Slovenskej informačnej služby, Vojenskej kontrarozviedky a policajnej operatívy. Ďalej títo sudcovia v porovnaní s inými sudcami požívajú osobitné výhody (vysoké platy, ochranu a iné), čím vzniká nebezpečná a rafinovaná korupcia priamo od štátu, za ktorou stoja konkrétni politici. Špeciálny súd sa obvykle zriaďuje iba ak si to vyžaduje bezpečnosť štátu (napríklad boj proti terorizmu). Tak ako v minulosti, aj teraz sa špeciálnemu súdu umožňuje súdiť a odsúdiť nevinných ľudí, lebo stačí, ak sú niekomu politicky alebo spoločensky nepohodlní (napríklad v minulosti trestané osoby, osoby uvedené v tzv. zozname záujmových osôb). Samotné rozhodnutie najvyššieho súdu zo 7. decembra 2006 nebolo sťažovateľovi v čase podania sťažnosti ústavnému súdu ešte doručené. Týmto rozhodnutím, ktoré bolo pre sťažovateľa veľkým sklamaním, pretože bolo nespravodlivé a účelové bolo jeho odvolanie na verejnom zasadnutí zamietnuté. Rozhodnutie padlo presne v čase, keď bol podaný návrh zákona, ktorým by sa špeciálny súd zrušil. Ak by najvyšší súd nebol rozsudok špeciálneho súdu potvrdil, tak by takéto rozhodnutie úplne zničilo argumenty o opodstatnenosti a potrebe špeciálneho súdu. Pre úplnosť treba tiež uviesť, že na najvyššom súde pôsobí deväť senátov, ale iba tri z nich rozhodujú o trestných veciach, v ktorých koná v prvom stupni špeciálny súd. Všetci sudcovia týchto troch senátov majú blízko k špeciálnemu súdu a k bývalému ministrovi L., ktorý politicky inicioval vznik špeciálneho súdu. Osobne stojí za všetkými štedrými výhodami pre sudcov špeciálneho súdu a má obrovský podiel na veľmi nebezpečnej a rafinovanej korupcii vo vzťahu voči týmto sudcom. Podľa názoru sťažovateľa má najvyšší súd deväť senátov, pričom tri z nich sú zrejme špeciálne. V tejto súvislosti je nepochybné, že nielen špeciálny súd, ale aj najvyšší súd porušil základné práva sťažovateľa na spravodlivý, nezávislý a nestranný súd. Zamietnutím jeho odvolania najvyšším súdom sťažovateľ vyčerpal všetky riadne právne prostriedky na ochranu jeho práv, a preto je daná právomoc ústavného súdu trestnú vec preskúmať.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru v konaní vedenom špeciálnym súdom pod sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 a najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Toš 33/2006.

Keďže je sťažovateľ vo výkone trestu odňatia slobody a nie je schopný znášať trovy právneho zastúpenia, žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu, a to konkrétne advokáta JUDr. J. S., B., keďže je oboznámený s predmetom konania.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 33/2006 zo 7. decembra 2006 bolo doručené sťažovateľovi 21. júna 2007 a jeho obhajcovi 22. júna 2007. Dovolanie dosiaľ (ku dňu 18. septembra 2007) podané nebolo.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru z dvoch zásadných pohľadov. Jednak je presvedčený, že konanie v jeho trestnej veci neprebehlo v primeranej lehote, keďže trvalo takmer päť rokov, ďalej vytýka, že toto konanie nebolo spravodlivé a jeho nespravodlivosť vidí predovšetkým v tom, že vo veci nerozhodovali nezávislé a nestranné súdy, resp. sudcovia. Okrem toho vykonané dôkazy neboli objektívne a v úplnosti vyhodnotené. Napokon je presvedčený, že vo viacerých ohľadoch bolo porušované jeho právo na obhajobu.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru špeciálnym súdom v konaní vedenom pod

sp. zn. PK 2 Tš 9/2005, treba uviesť, že táto časť sťažnosti bola podaná oneskorene, teda po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Na špeciálnom súde bolo napadnuté konanie ukončené rozsudkom z 3. mája 2006, pričom sťažovateľ sa o prípadných prietťahoch v konaní pred špeciálnym súdom mohol dozvedieť najneskôr doručením tohto rozsudku. To znamená, že v okolnostiach danej veci sťažnosť na prietťahy v konaní špeciálneho súdu bolo možné podať v dvojmesačnej lehote počítanej od ukončenia veci špeciálnym súdom, k čomu však nedošlo, preto bola táto časť sťažnosti podaná oneskorene.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietťahov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Konanie vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Toš 33/2006 bolo ukončené uznesením najvyššieho súdu zo 7. decembra 2006, kedy nadobudlo aj právoplatnosť. Sťažnosť bola podaná ústavnému súdu až po skončení konania na najvyššom súde.

Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až po skončení konania na najvyššom súde, t. j. v čase, keď porušenie označených práv na najvyššom súde už netrvalo a keď konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobne aj k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (*mutatis mutandis* I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a preto, že sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní

pred najvyšším súdom namietané porušenie práv už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota v tomto konaní, pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ďalej vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči konaniu vedenému špeciálnym súdom pod sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 pre porušenie práva na spravodlivé súdne konanie pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru, treba uviesť, že v tomto rozsahu nie je daná právomoc ústavného súdu vo veci konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti rozsudku špeciálneho súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa mal najvyšší súd ako súd odvolací. Tým je zároveň vylúčená v tejto časti právomoc ústavného súdu.

Do určitej miery je odlišná situácia vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Toš 33/2006.

Podľa názoru ústavného súdu ani v tejto časti sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu, avšak je to tak na základe odlišných právnych úvah, ako vo vzťahu k špeciálnemu súdu.

Predovšetkým treba uviesť, že trestná vec vedená proti sťažovateľovi, ktorá sa právoplatne skončila uznesením najvyššieho súdu zo 7. decembra 2006, bola síce vedená podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, avšak vzhľadom na ustanovenie § 566 ods. 3 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný poriadok“) dovolanie podľa nového Trestného poriadku možno podať len proti rozhodnutiam, ktoré nadobudli právoplatnosť po nadobudnutí účinnosti nového Trestného poriadku. Keďže rozhodnutie vo veci sťažovateľa sa stalo právoplatným po tom,

čo nadobudol účinnosť nový Trestný poriadok, sťažovateľ má právo v zmysle § 368 a nasl. nového Trestného poriadku podať proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 33/2006 zo 7. decembra 2006 dovolanie. Toto dovolanie môže podať najneskôr do troch rokov od doručenia uznesenia najvyššieho súdu (§ 370 ods. 2 nového Trestného poriadku). To znamená, že sťažovateľovi ešte stále plyní lehota na podanie dovolania, pričom podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ dosiaľ (do 18. septembra 2007) dovolanie nepodal.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) až l) nového Trestného poriadku vyplývajú zákonom pripustené dôvody dovolania. To znamená, že dovolanie nemožno podať z akýchkoľvek dôvodov, ale iba z dôvodov taxatívne uvedených v citovanom ustanovení. Výklad týchto dovolacích dôvodov, keďže ide o výklad zákona, neprislúcha v zásade ústavnému súdu, ale najvyššiemu súdu, ktorý je aj v trestnom konaní súdom dovolacím (§ 377 nového Trestného poriadku). Keďže sťažovateľ dovolanie nepodal, je povinnosťou ústavného súdu skúmať, či je konanie o podanej sťažnosti v jeho právomoci, pretože vzhľadom na čl. 127 ods. 1 ústavy subsidiárna právomoc ústavného súdu prichádza do úvahy len vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecného súdu.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ vo viacerých ohľadoch namieta porušenie svojho práva na obhajobu, v tomto rozsahu môže podať proti uzneseniu najvyššieho súdu dovolanie [§ 371 ods. 1 písm. c) nového Trestného poriadku]. Je zároveň pravdou, že v podanej sťažnosti ústavnému súdu uplatňuje aj také námietky, ktoré nemožno považovať za spôsobilé dovolacie dôvody. Ide najmä o rozsah vykonaného dokazovania a jeho hodnotenie všeobecnými súdmi.

Možno ustáliť, že sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu uplatňuje jednak také námietky, na základe ktorých má právo podať dovolanie, ale aj také námietky, na základe ktorých dovolanie podať nemôže. Pritom jeho sťažnosť smeruje iba proti jednému rozhodnutiu a práve vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu poukazuje sťažovateľ na oba druhy námietok. Ústavný súd je v tejto súvislosti toho názoru, že pokiaľ sťažovateľ napáda pred ústavným súdom právoplatné rozhodnutie a postup, ktorý mu predchádzal, tak z dôvodov, z ktorých by mohol podať dovolanie, ako aj z dôvodov, na základe ktorých

dovolanie podať nemôže, pričom dovolanie ešte nepodal a v čase rozhodovania ústavného súdu mu ešte plynie zákonná lehota na podanie dovolania, nie je v právomoci ústavného súdu takouto sťažnosťou sa zaoberať. Nie je totiž možné, aby na preskúmanie toho istého rozhodnutia (tých istých jeho výrokov) bol príslušný ústavný súd a zároveň aj všeobecný súd. Preto v súvislosti s uvedenou časťou sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Iná situácia by bola vtedy, keby sťažovateľ podal popri sťažnosti ústavnému súdu zároveň aj dovolanie. V takom prípade by ústavný súd mohol počkať na skončenie dovolacieho konania a v závislosti od jeho výsledku voliť svoj vlastný postup.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. októbra 2007